

Ellie Hemelsoet

Valérie Rombaut

Inhoud:

1. Hemelsoets Hemel Zoete Lijst
2. De roze Suikerspinbril met dubbele Visie
  3. De eerste Schooldag
  4. De Eik van Ortel
  5. Een Doeniksertje
6. Vrijlating van de Plaktoevlieden
7. De Aanval van de Smurrietrollen
8. De Nachtwachter
9. Overlopers, Tussenaars en de Heksenkoningin
  10. Finns Verontschuldiging
  11. De tweekoppige Heksenmummie
  12. Het Verjaardagsweekend
  13. Naar de Andere Kant
  14. Vluchten voor Fataslang
  15. De Tranenvanger
  16. Plums verhaal
  17. Faalwormen
  18. Onheil in de Lucht
  19. Het Zwemteam
  20. Verdachte Veranderingen
  21. Finns fortuinlijke Ongeval
  22. De gouden Pen
  23. De Sprong van Overwinning
  24. Dunkels duistere Plan
  25. Onaangenaam Bezoek
  26. Moed
  27. De Tegenaanval!
  28. Heldenvuur
  29. Door het Duister
  30. In de Val
  31. De tweede Brillbetovering
  32. Felix versus Fataslang
33. De Ondergang van de Heksenkoningin
34. De Androfansel Afgezante

Hoofdstuk 1: Hemelsoets Hemels Zoete Lijst

Ellie Hemelsoet sloop stilletjes naar beneden. Ze wou niet opgemerkt worden. Dat is wel het laatste waar ze zin in had vandaag, in een gesprekje met mevrouw Dunkel. Of zoals ze haar binnenkort zou moeten noemen, directrice Dunkel. Ellie stak haar hoofd tussen de spijlen van de trap om te kijken of ze zich toch niet vergist had. Neen hoor, mevrouw Dunkel was werkelijk hier.

Ellie slaakte een geërgerd zuchtje. Het was vandaag haar dagje niet, eerst naar de brillenwinkel om haar nieuwe bril. Nu dit. Bovendien had ze gehoopt dat ze de bril niet al te vaak zou moeten dragen maar ze was verplicht om hem altijd op te houden, tot haar grote ongenoegen, want op school zou ze dat ook moeten doen, had haar vader uitgelegd.

Ellie keek uit de hoeken van haar ogen naar de lange gestalte van haar papa, die vriendelijk stond te praten met Dunkel, of Lucille zoals hij haar noemde. Hij zou vanavond weer niet thuis zijn. Voor de vierde keer deze week ging hij uit eten met meneer Baleine.

Ze vroeg zich af wat hij eigenlijk deed op zo een *vergadering*. Het enige dat hij erover zei was dat als hij zo verder deed hij zo rond ging worden als een ton.

Ellie probeerde zich dan ook voor te stellen hoe haar papa in plaats van met zijn slungelige gestalte van nu, eruit zou zien als een ronde man met dikke glibberige vingers en uitpuilende ogen. Ellie gniffelde bij de gedachte.

‘Maar Peter,’ zei een vrouwenstem.

Ellies fantasie werd onderbroken door de stem van directrice Dunkel, die nog steeds aan de voordeur stond.

‘Peter, ik vind het heus niet erg, hoor. Ik wil je best helpen. Het kan niet gemakkelijk voor je zijn om helemaal alleen voor je dochter te zorgen.’ ‘Neen, neen, Lucille,’ onderbrak hij directrice Dunkel vriendelijk. ‘Ik ben eigenlijk ook niet alleen. Felix komt vanavond babysitten op Ellie. Felix is mijn oudste zoon ziet u en...’ ‘Zoon? Ik wist niet dat je nog kinderen had, Peter,’ antwoordde ze ietwat verontwaardigd, alsof deze informatie heel belangrijk was voor haar. Haar blik werd een beetje ijzig en Ellie zag hoe haar ogen boorden in die van haar papa, die verbijsterd was door het omgeslagen humeur van Lucille.

Ellie mocht mevrouw Dunkel niet. Er was iets met haar dat niet klopte. Ze was vriendelijk en deed wel aardig maar ze vertrouwde haar niet helemaal al vanaf het moment dat ze elkaar deze zomer hadden ontmoet. Het was mevrouw Dunkel trouwens die er had op gestaan dat Ellie haar derde jaar op haar school zou volgen. Dan pas zou ze openbloeien, had ze zeemzoet gezegd tegen haar vader. ‘Ja, hij en Ellie schelen een pak maar ze zijn echt dol op elkaar.’ Peter gaf haar een glimlach maar kreeg er niet meteen een terug van de directrice. Lucille Dunkel bleef even stil voor zich uitstaren voor ze reageerde. ‘Juist, ja...’

Ze gaf hem alsnog een lach, maar erg gemeend leek die niet. Haar felblauwe ogen dwaalden rond in de hal en Ellie verstijfde toen ze elkaar plots recht aankeken.

‘Ah, Ellie! Daar ben je!’ glimlachte ze en zette meteen een stap naar binnen, ondanks het protest van Peter. Hij moest zo weg, legde hij uit maar werd genegeerd door de bijzonder mooie vrouw.

‘Nou, misschien even dan...’ mompelde Peter verslagen.

Zo stond Lucille Dunkel al halverwege in de kleine hal van de Hemelsoets. Haar ogen rustten op het meisje bovenaan de trap, ze gaf haar een vreemde glimlach die opvallend veel leek op een grijns. Ellie probeerde meteen zo snel mogelijk weg te geraken, maar haar hoofd bleef steken tussen de spijlen van de trap. ‘Auw!’ siste ze.

Ellie trok zo hard ze kon maar het leek wel of de spijlen breder waren geworden. Of, bedacht ze, had Dunkel haar hoofd enkele centimeters groter gemaakt? Ze beschuldigde Dunkel er namelijk stiekem van een heks te zijn. Ellies nieuwe bril glipte omlaag naar het puntje van haar neus. Ze voelde plots

een zweetdruppel over haar voorhoofd glijden. 'Komaan!' fluisterde ze tegen zichzelf.

'Ellie, daar ben je! Kom eens gedag zeggen, schat!' riep haar papa opgetogen. 'Lucille is hier!'

Maar Ellie negeerde hem en ook het gegrom dat volgde toen hij doorhad dat Ellie helemaal niet van plan was om gedag te komen zeggen. Integendeel, ze probeerde juist duidelijk weg te geraken. Haar hoofd floepte uit de houten spijlen en ze botste zo tegen de muur achter haar.

'Auw!' bracht ze terug uit en wreef haastig over haar achterhoofd alvorens ze overeind krabbelde en op handen en voeten vliegensvlug naar haar kamer vluchtte.

'Eh, ze is nogal verlegen,' hoorde ze Peter mompelen tegen Dunkel, die een misnoegd geluidje van afkeuring maakte toen ze dat hoorde. 'Wat onbeleefd,' sneerde ze vals.

Ellies hart bonsde in haar keel. Ze kreeg het altijd heel erg benauwd wanneer ze moest spreken. Of het nu Dunkel was of een vriend van haar papa of zelfs een meisje van haar klas, ze vond het vreselijk eng! Het was dan alsof er een soort diertje in haar keel kroop die het haar onmogelijk maakte om ook nog maar een woord uit te brengen! Ellie slikte even, wreef terug over de buil op haar hoofd en kroop toen verder de kamer in. Ze opende de witte deuren van de kleerkast, ging erin zitten en deed de deuren met een klap terug dicht. Ze luisterde naar de gedempte stemmen van haar papa en Dunkel. Maar plots werden ze onderbroken door een andere stem, vriendelijk maar toch ook een beetje brutaal. Ellie wist al meteen wie het was. Felix, haar grote broer!

Hoewel ze nu niets liever wilde dan naar beneden te rennen om hem gedag te zeggen bleef ze stokstijf zitten. Nu naar beneden gaan betekende dat ze alsnog gedag zou moeten zeggen tegen de directrice en dat wou ze helemaal niet. Haar papa kon het bovendien ook helemaal niet waarderen wanneer ze ervandoor ging omdat ze niet *durfde* te spreken.

Maar Ellie maakte zich geen zorgen want Felix zou haar wel komen zoeken, dat deed hij altijd!

Ellie hoorde ze nog even bijpraten totdat haar papa zei dat hij er nu echt vandoor moest. Hij riep Ellie nog even gedag voor hij samen met Lucille Dunkel mee naar buiten ging.

'Ellie, braaf zijn en op tijd naar bed!' zijn stem klonk strenger dan anders. 'Dag, schat!'

De opmerking van Lucille Dunkel had het natuurlijk alleen maar erger gemaakt, besepte ze. Hij vond bang zijn om te spreken een flauw excuus en de directrice had daar een schepje bovenop gedaan door te zeggen dat ze het onbeleefd vond.

Ellie voelde zich schuldig worden maar toch verroerde ze zich niet. Ze bleef veilig in de kast zitten. Of ze nu nog naar beneden ging of niet, dat maakte niets meer uit. Ze wist ook wel dat het niet beleefd was, maar ze kon er niets aan doen! Ze kon gewoon geen woord uitbrengen! Hoe hard ze ook probeerde. Toen de voordeur dicht ging met een knal, schrok ze. Enkele tellen later hoorde ze voetstappen op de trap. Telkens zijn schoen een tree raakte, gaf het een krakend geluid, gevolgd door het geritsel van zijn groene jas. Felix floot een vrolijk deuntje en ze kon niet langer een glimlach onderdrukken. Felix maakte van haar *probleem* geen punt, dat 'liep wel loos' zei hij altijd.

'Oh, Ellie, waar ben je?' fluisterde hij toen hij de kamer binnenkwam. Gespeeld keek hij even in het rond, 'Ben je daar?'

Hij trok het laken van haar bed en maakte een teleurgesteld geluid toen hij zag dat het Meneer Beer was. Een gigantische knuffel die hij ooit voor haar had gevangen op de kermis.

'Ha, Meneer Beer, we ontmoeten elkaar weer!' riep hij verschrikt en theatraal zwaaide hij met zijn armen en wees hem beschuldigend aan. Volgens Felix had Meneer Beer hem niet zo graag.

Hij, Meneer Beer welteverstaan, had het Felix nooit vergeven dat hij hem met een klauw in zijn achterste had gevangen en hem daarna door een klein deurtje had gewurmd. En ergens had Meneer Beer wel een punt natuurlijk. Erg aardig was het niet, maar zo ging het nu eenmaal.

'Jij zal wel niet helpen zeker?' vroeg Felix beduusd en hij snoof verwaand en teleurgesteld naar Meneer Beer. 'Dat dacht ik wel!'

Ellie probeerde een giechel die zat te kriebelen in haar keel, tegen te houden.

Om niet te verraden waar ze zich had verscholen, beet Ellie haar lippen stijf op elkaar in de hoop

geen geluid te laten ontsnappen.

‘Oké dan, geen hulp van jou... En jij?’ vroeg hij aan Sophie, de levensgrote pop in Ellies kamer, verzot op speculaas en chocoladekoekjes. Ze zat ook altijd klaar aan tafel om thee te drinken bij al dat zoets. ‘Wel, Sophie, ik zou dolgraag thee drinken en chocoladekoekjes eten. Neen, Sophie!’ bracht hij verrast uit. ‘Er zitten absoluut-geheel-zeker geen koekjes in mijn zak. Echt niet!’ zei Felix. Hij griste iets uit zijn jaszak, een doorschijnend zakje, en verstopte het achter zijn rug.

Ellie grijnsde meteen toen ze door de gleuven van de deur tuurde en de lekkere chocoladevingers zag die in het zakje zaten. Felix ging onverstoord verder met zijn opvoering.

‘S-Sophietje!’ stotterde hij verrast. ‘Je hebt het helemaal mis!’ zei hij tegen de grote pop die levenloos voor zich uit staaarde. Maar Sophie geloofde er, zagezegd natuurlijk, niets van.

Felix draaide zich om en rende naar de kast waarin Ellie zich had verstopt. Met een ruk deed hij de kast open en toen hij Ellie zag, slaakte hij een kreet en vloog het zakje met de koekjes de lucht in. Felix liet zich op de grond vallen van het schrikken en het zakje landde op zijn buik terwijl hij roerloos bleef liggen. Ellie schaterde het uit en in haar fantasie deden Sophie en Meneer Beer hetzelfde.

‘Felix?’ vroeg ze bezorgd toen hij maar bleef liggen. Ze zette zich recht en kroop stilletjes naar hem toe, maar stopte toen zijn linkerbeen bewoog. Hij kwam traag overeind, keek haar even aan en zei ‘Opgepast, zij lacht,’ en bewoog zijn hoofd richting Sophie. ‘Maar ze wil niet delen... en Meneer Beer weet nu ook van de chocoladevingers!’ fluisterde hij. ‘Kom op, verstoppen!’

Haastig kroop hij recht en ging zitten naast haar in de kast. Hij sloot de deur met een knal en loerde nog even door de gleuven voor hij Ellie aankeek. Ellie schoot in de lach en Felix begon ook te lachen.

‘En, euh, wat zit jij hier te doen?’ vroeg hij nonchalant terwijl hij probeerde het zakje met chocoladevingers open te maken.

‘Niks,’ antwoordde Ellie al schouderophalend en ze duwde haar gloednieuwe roze bril terug op zijn plaats. Hij glipte nogal graag naar de tip van haar neus, merkte ze op.

‘Ha, is dat je nieuwe bril?’ glimlachte Felix, terwijl hij nog even aan het lintje van de chocoladevingers peuterde. Hij liet een kreetje van blijdschap toen hij het zakje eindelijk open kreeg. ‘Hoera!’

‘Ja.’ antwoordde ze kort. Erg gelukkig was ze er niet mee. Ze wou er dan ook liever niet over praten.

‘Waarom verstop je je eigenlijk?’ vroeg hij terwijl hij haar het zakje met chocoladevingers aanbood. Met een brede grijns griste ze er twee uit. Eentje voor haar en eentje voor haar broer, die zelf de chocoladevingers maar al te graag at. Hij gaf haar een dankbaar glimlachje en nam het aan.

‘Dunkel... ik denk dat ze een heks is,’ fluisterde ze behoedzaam.

‘Oh ja?’ zei hij verbaasd. ‘Wel een mooie heks. Ik dacht altijd dat heksen lelijke neuzen hadden als kapstokken, oren als zeilen en pikzwart vettig haar, gewassen in de frituurketel.’

‘Haha, ja!’ lachte Ellie. Ze probeerde zich voor te stellen hoe Dunkel er dan zou uitzien.

Dunkel zag er namelijk helemaal anders uit, ze was eigenlijk best mooi. Ze had lange blonde haren die altijd strak naar achteren in een staart zaten, waardoor haar felblauwe ogen wel erg mooi uitkwamen. Haar papa gedroeg zich altijd een beetje vreemd als hij haar zag, iets dat Ellie eigenlijk helemaal niet zo leuk vond nu ze er zo over nadacht. Ze nam een hap van de lekkere chocoladevinger in haar hand en bedacht toen iets.

‘Maar ze heeft zichzelf betoverd!’ voegde ze er toen aan toe. ‘Om ons beet te nemen!’

‘Ja, heksen kunnen dat...’ mompelde Felix, terwijl hij zelf ook een hap nam. ‘Maar goed, ze is nu weg... kan niet tegen toetjes, snap je? Heksen hebben er een hekel aan.’

Hij hield de zak met chocoladevingers voor zich uit als bewijs. ‘Hmm, hemels zoet!’ grijnsde hij. ‘Net zoals wij!’

‘Ja, Hemelsoet!’ glimlachte Ellie. ‘Op welke plaats staan deze in onze lijst?’ vroeg ze toen. Terwijl ze gretig verder knabbelde aan de eerste, nam ze al een tweede uit de zak. Ze liet een verrukt zuchtje, wat waren ze toch heerlijk!

‘Nog steeds twaalf,’ antwoordde Felix streng, terwijl hij een stukje chocolade uit zijn tanden

probeerde te krijgen met zijn tong. 'Nummer twaalf op Hemelsoets Hemels Zoete Lijst... lekkerder dan een schuimpje, maar niet zo goed als een vanille chocoladewafel.'

'Ik ben blij dat we de lijst zo goed bijhouden,' zei Ellie, wier tweede chocoladevinger al verdwenen was in haar mond en nu aan haar derde begon. Haar handen zaten compleet onder de chocolade.

Hemelsoets Hemels Zoete Lijst was een lijst die bestond uit verschillende toetjes, gebakjes en snoepjes, beoordeeld door Felix en Ellie zelf. Deze erg ernstige taak paste dan ook uitstekend bij hen, vonden ze allebei. Hun achternaam was namelijk Hemelsoet. Felix vond dan ook dat het hun plicht was om alles wat zoet was te beoordelen en vast te stellen of het wel 'hemels zoet' was. Volgens hun papa was het gewoon een excuus om te snoepen, maar het was eigenlijk een erg serieuze zaak, met vaak buikpijn als gevolg. Er waren ook koekjes, zoals Maries Zonder Zoetstoffen Granen Koekjes, die van de lijst werden verbannen en dus daarom ook nooit gekocht werden door de Hemelsoets. Ze hadden dan ook geen kans op het winnen van Hemelsoets-Gebakken-Heerlijke-Toetjes-en-Lekkere-Koekjes-Trofee die jaarlijks, soms maandelijks en in de vakantie meestal dagelijks, werd uitgegeven. Het was een mooie grote roze pot die dan volledig gevuld werd met het gewonnen koekje of snoepje en meestal die dag zelf nog leeg gegeten werd. Het was een hele eer voor eender welk koekje of snoepje vonden Felix en Ellie.

'Je moet ook wel als professionele toetjesproever!' knikte Felix vol ernst, die zijn tweede chocoladevinger volledig in zijn mond propte. 'Daarom is het ook belangrijk om de lijst keer op keer te overlopen met proefmonsters!'

'P-proefmonsters?' schrok Ellie. Meteen stelde ze zich een soort zwart, chocolade-achtig monstertje voor met scherpe tanden en rode oogjes, gemaakt van gekonfijte kersen. Het zag er niet aardig uit en lachte venijnig naar haar in haar fantasie.

'Ja, een kleine hoeveelheid van iets uitproberen, of in dit geval, proeven' legde hij uit. 'Geen echt monstertje!' grinnikte hij toen hij haar gezicht zag.

'Oh,' ze slaakte een zucht van opluchting en lachte terug naar haar broer. Maar toen bedacht ze iets.

Wat Felix zei klopte niet helemaal. 'Maar.... wij eten toch helemaal geen kleine hoeveelheid?'

Felix knikte met volle overtuiging naar haar. 'Vergeleken met wat er bij de bakker ligt wel.'

'Dat is waar,' knikte ze mee met hem. Ze likte eerst de chocolade van haar vingers voor ze verder ging. 'En die heeft niets, vergeleken met de chocoladefabriek.'

'Inderdaad!' Felix knikte nog wilder met zijn hoofd. Het was alsof hoe meer ze knikten hoe meer ze mochten eten. Hij nam nog eens drie vingers uit de zak en stak er eentje in zijn mond als een sigaar, terwijl hij loerde door de gleuven van de kastdeur naar Meneer Beer, die hij, zogezegd, absoluut niet vertrouwde. Felix was de enige die altijd meeging in Ellies fantasie, iets waar haar papa maar weinig van begreep. Zowel van Ellies fantasie als van Felix' vermogen om er nog steeds mee in te gaan ondanks zijn leeftijd.

'Waarom zitten we eigenlijk in de kast?' vroeg Felix na een tijdje. Het zakje was nu al bijna leeg en zowel Felix als Ellie had overal chocolade hangen en plakken. 'Ik bedoel, we verschuilen ons wel voor Meneer Beer en Sophie maar hoe ben jij hier eigenlijk terechtgekomen?'

'Geen idee,' mompelde Ellie ontwijkend. Ze probeerde ondertussen een stukje chocolade met haar tong van haar kin weg te likken. Wat niet iets gemakkelijk was, begreep ze.

'Weet je, normaal moeten we eerst eten en dan krijgen we pas een toetje... En dat alleen maar als we braaf zijn geweest!' lichtte ze haar broer, die dat maar al te goed wist, in.

Ellie bedacht toen dat ze eigenlijk helemaal geen toetje had verdiend. Papa was meestal boos als ze niet gedag zei en zeker als ze wegliep naar haar kamer en haar in de kast verstopte. Ze moest zich beginnen gedragen als een groot meisje, en grote meisjes waren beleefd en liepen helemaal niet

weg, had hij haar al vaak gezegd.

Terwijl ze daaraan dacht glipte haar bril voor de zoveelste keer weer omlaag. Ellie trok haar neus op en haar bril drukte tegen haar wenkbrauwen, alsof hij haar eraan herinnerde dat hij er toch was, hoe hard ze hem ook niet mocht. Beleefde meisjes hadden ook geen hekel aan hun bril, hoorde ze haar papa terug zeggen in haar gedachten. Ellie slaakte een verslagen zucht. 'Jeetje...'

'Ha, ja, pa's regel...' begon Felix schalks. 'Wel, we hebben alles mooi op... dus op naar de keuken voor het dessert!' opperde hij toen vrolijk.

Hij had duidelijk een andere mening over braaf zijn, eten en toetjes, tot groot ongenoegen van papa. Haar grote broer stond recht en deed de deur open van de kast.

'Mooi blijven liggen!' hij stak zijn vinger uit naar Meneer Beer. 'Goed zo,' knikte hij goedkeurend.

Hij gaf Ellie een hand en hielp haar rechtop en stapte naar de hal. 'Op naar de keuken!' zei hij opgetogen. Ellie fronste even en hield halt aan de deur. 'Maar dat bedoelde ik niet,' begon Ellie. Ze keek op naar Felix en gaf hem een verwarde blik. 'Dat was toch geen eten?'

Ze hield het lege plastic zakje van bij de bakker voor zich als bewijs. Dit was wel degelijk een toetje! Felix foeterde haar woorden weg. 'Tuttut, bij Chef Felix wel. Ik heb nu zin in... chocolade-ijs met banaan, slagroom en chocoladeschilfertjes! Jij ook?'

'Lekker!' piepte ze blij en ze renden naar beneden. Felix die kwam babysitten dat was altijd een groot feest! Ze mocht lang opblijven, naar films kijken en *alles* eten waar ze zin in had!

Hoofdstuk 2: De roze Suikerspinbril met dubbele Visie

Ellie zat op het aanrecht van de keuken te smullen van haar aardbeienijsje met extra veel chocoladesaus. Felix zat aan tafel en at uit een langwerpige bord zijn zeven bollen ijs met daarop een berg slagroom en gigantisch veel chocoladeschilfertjes. De banaan had hij er uiteindelijk niet bij gedaan. Te gezond, had hij gemompeld als uitleg. Ellie maakte verrukt een geluid en Felix antwoordde met een grijns naar haar. 'Altijd eerlijk eten bij chef Felix', grapte hij met een slecht Frans accent. Ellie lachte en schudde met haar hoofd naar hem. Toen hij terug opkeek naar haar vielen zijn ogen op de roze bril. 'Dus...' begon Felix 'nu heb je een bril.'

Ellie krulde haar neus op toen ze het woord bril hoorde. 'Ja,' antwoordde ze kort.

Ze keek Felix heel even zuur aan voor ze verder haar ijsje opat. Zijn wenkbrauwen schoten naar boven bij het horen van haar vinnig antwoord en de blik die volgde.

'Vind je hem niet mooi?' vroeg hij dan, een beetje ontzet dat ze er zo hard van baalde.

'Neen. Ik zie er gewoon... dom uit!' antwoordde ze schouderophalend. Hoe hard ze ook probeerde, ze vond de bril gewoon niet mooi en hem dragen vond ze vreselijk!

Felix bleef haar vragend aankijken, wachtend op een beter antwoord. Ellie negeerde zijn blik en probeerde zoveel mogelijk ijs naar binnen te werken. Ze had geen zin om erover te praten. Ze wou er zelfs niet aan denken! Ook al was dat eigenlijk onmogelijk aangezien de bril voortdurend van haar neus glipte om er haar aan te herinneren. Ze duwde hem terug omhoog, voor de vijfde keer vandaag.

'Er dom uitzien met een bril?' begon Felix onthutst. 'Maar dat is toch klinkklare onzin!' zei hij.

Compleet verbijsterd door haar negatieve houding, begon hij aan zijn uitleg waarom de bril juist wel fantastisch was. Hij had er zelf namelijk ook een, ook al droeg hij zelf altijd lenzen.

'Je lijkt er juist erg slim mee! Ik vind hem ook nog eens heel mooi, heel apart ook.' Felix gebruikte een strakke toon met veel zelfverzekerdheid. Hij wreef over zijn kin, waar geen enkel haartje stond. Naar zijn mening wist hij er dan ook alles van, want bril dragers wisten nu eenmaal alles van brillen.

Ellie grinnikte toen ze hem dat hoorde zeggen. Hij knikte goedkeurend naar de bril en slaakte een verbaasd kreetje toen hij het roze strikje dat links op haar bril zat opmerkte.

'Prachtig!' bracht hij uit. 'Briljant, net als zijn drager! Een meesterwerk!'

Ellie lachte maar schudde toch haar hoofd. 'Neen, dat is die niet.'

Hoewel Felix haar aan het lachen kreeg voelden ze toch allerlei kriebels. Kriebels die haar de keel toeknepen en haar een beklemmend gevoel bezorgden. Plots kon ze het niet meer voor zichzelf houden, al die angstige gedachten die al de hele week door haar hoofd spookten.

'Felix... ik moet naar een nieuwe school gaan en... nu moet ik ook nog eens die bril opdoen! Het is niet eerlijk! Ik vind hem helemaal niet leuk!'

Ellie voelde tranen prikken in haar ogen. Het was alsof iemand haar de keel volledig dichtkneep en haar pas terug zou loslaten als ze de tranen de vrije loop liet. Haar ijsje proefde ook heel anders, alsof het in een oogwenk al zijn smaak kwijt was geraakt. Ze staarde beteuterd naar het lekkere goedje in haar hand. Zelfs haar ijsje was tegen haar gekeerd!

Felix' grijns viel weg toen hij begreep dat grapjes maken het niet ging beter maken. Hij liet zijn lepel in zijn bord vallen en stond recht. Ellie probeerde nog haar tranen te bedwingen maar voelde een warmte over haar wang glijden.

'Niet huilen, Ellie. Je ziet er echt heel mooi uit, hoor!' verzekerde hij en kwam bij haar staan.

Hij veegde haar tranen weg met zijn mouw. Toen ze opkeek zag ze Felix' warme blauwe ogen en zijn open, altijd eerlijke, blik. Hij maakte geen grapje, hij vond de bril echt mooi.

Hoewel hij haar altijd aan het lachen kon brengen voelde het aan alsof deze keer niets nog zou helpen. Ze voelde zich plots erg moedeloos worden. Binnen twee dagen was het al zover, de eerste dag school.

Een nieuwe school die overigens veel groter was dan haar vorige en waar ze nog eens niemand kende!

Behalve dan Lucille Dunkel... en die mocht ze niet!

Ze zou nu een echte grote meid worden volgens haar papa. Maar dat wou ze helemaal niet, ze wilde gewoon klein blijven... en voor altijd bij Felix blijven, bedacht ze beteuterd. Felix trok een verbaasd gezicht. 'Ik meen het, hoor,' zei hij. Maar zijn woorden hadden geen effect. 'Het komt wel goed. En je bril is echt mooi!' verzekerde hij haar nog eens.

Ellie wist wel beter, ze schudde afkeurend haar hoofd. Hoe kon ze er nu mooi uitzien met dat ding op haar neus?

'Mag ik even?' vroeg Felix en nam de bril van haar neus en deed hem zelf op. Nu, ja, de bril was natuurlijk een beetje te klein, dus bleef hij steken op het puntje van zijn neus.

'Wow!' riep hij plots uit. Verbaasd keek hij in het rond. 'Hadden ze hem ook voor jongens?'

Ellie kon het niet laten om een klein beetje te gniffelen toen ze Felix zag met haar roze bril.

'Neen, het is een echte meisjesbril,' antwoordde Ellie al grijnzend.

Ze had hem zelf mogen uitkiezen en nu ze hem zo zag was die inderdaad best mooi. Maar gewoon niet op haar neus, vond ze. De bril was felroze en op de linkerkant zat er een strikje. Aan de zijkanten waren er allemaal kleine glinsterende steentjes die een regenboogkleur hadden als ze bewoog.

'Maar... het is een toverbril!' flapte Felix er plots uit. Hij keek verder door de keuken en zijn ogen bleven even op haar gezicht, dat vol verwarring terug naar hem keek. 'Ellie, jij gelukzak!'

Hij tuurde verder en slaakte verschrikte en verbaasde geluidjes uit. Wat hij precies zag wist Ellie niet, er was niets of niemand in de keuken. Ze trok een wenkbrauw op naar Felix.

'Het is niet zomaar een bril...' legde Felix al fluisterend uit. 'Het is een suikerspinbril met dubbele visie!'

Ellie schoot in de lach maar deed mee met Felix. 'En wat is dat dan?' vroeg ze nieuwsgierig en gaf hem een gespeelde niet-begrijpend blik. Felix, die nu zijn hand reikte naar de lucht, antwoordde haar met zweverige stem. 'Hij is gemaakt van het zeldzame suikerspinweefsel met fonkelend elfjesstof waardoor je dubbele visie hebt.'

'Wat!' en ze begon te lachen. Waar had hij het nu over! Soms kon Felix een beetje te ver gaan. Zijn fantasie kende, net als die van haar, helemaal *geen* grenzen.

'OOOOOooooohhh!' riep hij en Ellie kon even niets uitbrengen toen ze zijn gezicht zag, ze lachte zich haast een breuk.

'Dubbele visie! Je ziet duidelijk dingen die andere mensen niet kunnen zien. Zoals dat vliegje hier voor mijn neus! Kijk, oh, hallo!' En maakte een buigende beweging. 'Oh, ze wil dansen!'

'Felix, je bent helemaal gek!' Ellie schudde haar hoofd, maar vond het idee best leuk dus deed ze meteen mee met hem. 'Geef maar terug, straks vallen de Smurrietrollen je nog aan!'

'S-Smurrietrollen?' vroeg hij verbaasd en legde verschrikt zijn hand op zijn hart. Hij stopte meteen met dansen en keek angstig in het rond. Hij had al eerder eens van deze herrieschoppers gehoord!

'Ze komen bijna altijd als je een ijsje eet. Maken vlekken op je kleren, zonder dat je ze ziet!' legde Ellie uit op een fluisterton, alsof de Smurrietrollen anders tevoorschijn zouden komen als ze durfde luidop over hen te praten.

'Vreselijke beesten...' zuchtte hij en gaf meteen haar bril terug. 'Gelukkig heb jij je bril!'

Ellie knikte vastberaden, 'klopt!' Plots slaakte ze een kreetje. 'Ah! Kijk daar is er eentje!'

Felix draaide zich met een ruk om. 'Ik kan ze niet zien, weet je nog? Ik heb geen suikerspinbril met dubbele visie!' zei hij haastig tegen haar, terwijl hij in het rond sprong van schrik.

'Ik heb mijn trui nog maar net gewassen!' zeurde hij. 'Daar zijn ze!' riep Ellie en sprong meteen op Felix zijn rug. 'Rennen!' gilde ze. 'Maar mijn ijsje!' klaagde hij. Toch begon hij rond de tafel te rennen met Ellie op zijn rug. Hij greep zijn bord en at het zo snel mogelijk op. Wat niet evident was, want het ijsje was al een beetje gesmolten en de overtollige slagroom spetterde alle richtingen uit. Terwijl

schaterde Ellie van het lachen en probeerde ze haar eigen ijsje verder op te eten.

Uiteindelijk was het de Smurrietrollen toch gelukt om zowel Felix als Ellie te bedelven onder ijs, chocolade en andere vlekken die ze niet konden verklaren. Al rennend een ijsje opeten was dan ook niet gemakkelijk voor Felix en ook niet voor Ellie, die op zijn rug zat.

Felix' haar zag een beetje roze door haar aardbeienijsje en Ellie had een paar chocoladebruine vlekken in haar blonde vlechten. Er plakten ook wat chocoladeschilfers in.

'Zeg, hoe zien die Smurrietrollen er eigenlijk uit?' vroeg Felix toen hij een hardnekkige vlek op zijn trui probeerde weg te schrobben met een handdoek. Na een paar keer schrobben begreep hij dat hij enkel de vlek groter en erger had gemaakt. 'Dat wordt niks,' mompelde hij tegen zichzelf.

Ellie dacht ondertussen even na over hoe een Smurrietrol er zou kunnen uitzien. 'Groen. Of neen, eigenlijk een beetje bruin! Ze eten altijd van alles door elkaar en daardoor krijgen ze een... groenachtig bruine kleur! Oh, en hun haar staat altijd recht! Het is erg vuil, met etensrestjes en zo', vertelde ze terwijl ze zich het wezentje zelf probeerde voor te stellen. Ze trok een gezicht, wat waren ze vies!

'Echt vreselijk smerig,' gruwelde Felix. Toen hij doorhad dat hij nog zo een twintigtal vlekken had op zijn trui en dat Ellies kleedje er ook volledige onder zat, begreep hij dat enkel de wasmachine hun werk ongedaan kon maken. Toen hij ook nog eens met zijn hand door zijn haren ging en het bleef steken door de plakkerige boel die erin kleefde, begreep hij dat zowel hij als Ellie ook nog eens in bad mocht gaan. Ze konden er wat van, die Smurrietrollen. 'Ze hebben wel echt goed werk geleverd!'

'Ja, doen ze altijd. Bij mij toch,' gaf Ellie toe. 'Ze stellen niet teleur,' knikte Felix begrijpend.

Felix mopperde dan dat ze wel wat minder grondig te werk mochten gaan. Alles zat helemaal onder aardbeien-, chocolade- en slagroomvlekken. Een echte smurrie dus. Ze zagen er echt niet uit!

'Maar goed, tijd om ons terug schoon te maken!' zei Felix met volle overtuiging, klaar om de Smurrietrollen hun werk terug ongedaan te maken! 'Wasmachinemonster, hier komen we!' riep hij richting waskamer. Hij nam een grote stap en verloor bijna zijn evenwicht toen zijn voet in een plas gesmolten ijs terechtkwam. 'Wow-wow-woow!' Maar kon nog net zijn evenwicht behouden.

'Ola,' pufte hij. 'Straks breek ik nog een been!'

Ellie lachte met Felix' absurde streken. Plotseling voelde ze zich weer helemaal beter. Felix had gelijk, het kwam wel goed. 'Het gaat maandagochtend wel meevallen, hé Felix?'

'Natuurlijk,' hij haalde zijn schouders op en gaf haar een glimlach. 'Dus zo zie je maar, je hoeft helemaal niets te vrezen. Je gaat dat prima doen op die nieuwe school. Je hebt een fantastische fantasie en iedereen gaat je leuk vinden want jij ziet Smurrietrollen en Nieselfjes met je bril gemaakt van suikerspin en fonkelende elfjesstof!'

Ellie voelde zich meteen helemaal beter en een stuk zelfzekerder. Maar toen bedacht ze ineens iets.

'En dit strikje dan? Wat doet dit?'

'Dat is gewoon omdat hij er fraai wou uitzien...' antwoordde hij droogjes. 'Hij wou de ander brillen jaloers maken en dat is hem gelukt, want welke bril zou er nu niet dolgraag op jouw neus zitten?'

knipoogde Felix. 'Kom en nu in bad en dan je pyjama aan! We gaan nog naar een film kijken... maar wel geen enge!'

Ellie knikte naar hem en gaf hem een dankbaar lachje. Felix had namelijk ook een hekel aan alles wat eng was en was dan ook de enige die Ellie begreep, zelfs waarom ze nog steeds bang was van het donker. Soms maakten ze een kamp in haar bed en dan bleef de zaklamp aan tot ze in slaap vielen.

Vandaag was dat niet anders en Ellie kroop dicht tegen haar broer aan. 'Nog een verhaaltje?' vroeg ze stillletjes, bang dat hij neen zou zeggen. Het was eigenlijk al heel laat en ze had al zeker een uur geleden in bed moeten liggen. Van papa mocht ze nooit lang opblijven, maar daar trok Felix zich niks van aan. En als papa hen dan toch betrapte, deed hij vaak of hij de klok niet kon lezen en het dus

eigenlijk een ongelukkig misverstand was. Daar geloofde hun vader natuurlijk niets van en stuurde Ellie dan meteen naar bed en berispte Felix om zijn flauwekul, zoals hij het noemde. Felix en papa waren het wel vaker niet eens met elkaar... maar daar wou ze nu niet over nadenken. Ze schudde haar hoofd en zo de gedachten er ook uit. 'Alsjeblieft?' smeekte ze met een pruillipje.

'Een kleintje dan,' zuchtte Felix moe en hij strekte zich wijd uit en legde zich neer naast zijn zus. 'Doe je bril terug aan. Dan zie je ze.'

Ze wist nog niet wat ze waren maar kon bijna niet wachten om te horen wat hij ging verzinnen. Ellie luisterde aandachtig hoe Felix vertelde over de Stoffige Slaapfeeën. Die waren piepklein en vlogen door je kamer heen en weer, tot je in slaap viel. Soms kon je ze zien, als de kamer helemaal donker was en er een enkel licht aan bleef, dan zweefden ze door de lucht. Het lukte hem om er een paar te tonen met het licht van de zaklamp.

Ze waren inderdaad heel erg klein maar Ellie kon, door haar bril natuurlijk, ze veel beter zien dan Felix. Dus vertelde zij verder hoe ze eruitzagen toen Felix zei dat hij ze niet goed kon zien.

Allemaal hadden ze gele stoffige jurkjes aan met veel strikjes en versieringen. Ze hadden geen slippertjes aan maar pantoffels. En in de zakken van hun jurkjes zaten er nog kleinere beestjes, Geeuwtjes. En als ze het stof uit hun jurkjes schudden, vlogen de Geeuwtjes overal in het rond. Die maakten het heel moeilijk om wakker te blijven. 'En zo zorgden de Feeën en de Geeuwtjes ervoor dat je beetje bij beetje in slaap valt,' fluisterde Felix zachtjes.

Ook deze keer lukten het ze, want de ogen van Ellie werden zwaarder en zwaarder en de wereld vol Stofferige Slaapfeeën, Geeuwtjes en Smurrietrollen draaiden rond haar tot ze haar ogen sloot en in een diepe slaap viel.

Toen Ellie terug wakker werd was het nog steeds donker. Het was nog nacht, besepte ze. Haar bril was verdwenen van haar neus en Felix lag nog steeds naast haar, waarschijnlijk was die zelf ook in slaap gevallen. Maar dat maakte niets uit, bedacht Ellie. Ze wist wie hier was. Hier in haar kamer. Ze wist dat *hij* hier was. Hij zat achter haar. Neen, boven! Of onder haar bed! Ellie begon hevig te zweten en kroop nog dicht tegen haar broer aan. Ze slikte even, in de hoop dat ze haar angst zou kunnen overwinnen. Waarom was de zaklamp uit, nu was *hij* hier, dacht ze angstig.

Ze had het over de Duister. De Duister was een zwarte schaduw die de hele kamer in beslag kon nemen. Soms was hij enkel in een hoekje te vinden en dan was hij haast gevaarloos. Maar als hij zich uitbreidde, nam hij zo de hele kamer in beslag en joeg haar de stuipen op het lijf.

Ook al had haar papa vaak gezegd dat Duister niet bestond, Ellie bleef ervan overtuigd dat hij wel degelijk echt was. Ze voelde dat hij achter haar stond. Bang kroop ze bijna in Felix zijn nek, die stilaan wakker begon te worden van al dat gefriemel.

'Ellie?' mompelde hij slaperig. 'Ga slapen.'

Ellie kneep haar ogen dicht maar viel niet in slaap. Ze wist na al die jaren nog steeds niet goed wat de Duister van haar wou, ze had dan ook een hekel aan zijn bezoekjes. Vanuit de hoeken van haar ogen zag ze haar bril liggen op het nachttafeltje naast haar bed. Vliegenschlag greep Ellie hem en zette ze hem op haar neus. Ze keek richting de Duister, die zich meestal schuilhield in het donkere hoekje bij de boekenkast. Haar hart bonsde luid en snel. Maar de Duister was in een oogopslag weg toen de maan plots door haar raam kwam schijnen. Dankbaar keek ze naar het grote ronde licht buiten en haalde terug opgelucht adem. De Duister kon namelijk niet tegen het licht!

Plotseling zag ze iets heel gewoon. Het was een kleine gestalte die naast haar boekenrek stond. Maar net toen ze die opmerkte was ze verdwenen! Ellie knipperde verward een paar keer met haar ogen. Maar wat het ook was, het was er niet meer.

Dat had ze zich waarschijnlijk gewoon verbeeld, stelde ze zichzelf gerust.

Ellie deed terug haar bril uit en plaatste hem opnieuw op haar nachtkastje.

De gedachte dat haar bril werkelijk meer kon zien dan andere brillen, zweefde nu door haar hoofd.

Ze was er bijna zeker van dat ze een klein mannetje in de hoek van haar kamer echt had gezien.
Verstopt in de schaduw van haar boekenrek. Misschien was die wel meegekomen met de Duister?
Ellie schudde de gekke gedachten van haar af en kneep haar ogen dicht om terug in slaap te vallen.
Maar hoe hard zo ook probeerde, de glimp van het kereltje liet haar niet meer los.